

דף עה.

עין משפט א.

או"ח סימן שמ סעיף ו

ו. ז. חוט של תפירה שנשתחרר אסור למותחו משום תופר ת.

עין משפט ב.

יו"ד סימן קעט סעיף יט

יט. כא. העושה קטורת לשד כדי לכופו לעשות רצונו א, חייב משום עובד ע"ז.

יט. כב. הלומד מן האמגושי ב, אפי' דברי תורה חייב מיתה.

עין משפט ד.

או"ח סימן שטז סעיף ה

ה. ה. צבי שנכנס לתוך הבית ג ונעל אחד בפניו חייב, ואם נעלו שנים פטורים ד, אבל אם אין אחד יכול לנעול לבדו שניהם חייבים ה.

ת. והגהות מרדכי כתב דלא חייב אלא א"כ קשר אותו בסופו דאל"כ אינו עומד, ב"י, וא"ר כתב דאם מתח ב' תפירות אפי' לא קשר ג"כ חייב. כה"ח אות נ"ה.

תחיבת מחט ב' פעמים לא הוי תפירה, כה"ח אות נ"ט.

ו. התופר ב' תפירות וקשר ראש החוט מב' צדדים חייב אבל בלי שקשר אינו עומד, ועיין כה"ח אות ס"ב.

א. רי"ו בשם רמ"ה מסנהדרין ס"ה ע"א.

ב. משבת ע"ה ע"א וכרב, שאמר שהוא ככופר בעיקר והעיר הבאר הגולה מדוע מר"ן לא קבע מקומו של דין זה בהלכות ע"ז.

ועיין בש"ך ס"ק כ"ג דמותר מסתם מכשף ללמוד ממנו להבין ולהורות, אא"כ ידוע שהוא מין אסור וחייב מיתה.

ג. היינו נכנס מאליו, רש"י ור"ן, וכ"ש אם הכניסו לבית ונעל בפניו דחייב. ונעל היינו שסתם הדלת אפי' בלי מנעול, א"א אות יו"ד.

ד. דכתיב "בעשותה", ודרשו העושה את כולה ולא העושה מקצתה, וכיון שכל אחד לבד יכול לנעול הרי עשה רק מקצתה.

ה. ו. ואם האחד יכול לנעול לבדו והשני אינו יכול לבדו זה שיכול חייב וזה שאינו יכול הוי מסייע ואין בו ממש ופטור, רמב"ם פ"א, מ"א ס"ק י', וזה שאינו יכול פטור אבל אסור וכן הוא בכל מלאכות שבת, א"א אות יו"ד.

אם אחד יכול אבל עושה רק באצבע אחד הוי כאינו יכול, תוס' בדף צ"ג ע"א.

אפי' נפתח הפתח אחרי שהצבי נצוד, הנועלו אח"כ שוב חייב, כה"ח אות מ'.

ו. וע"כ אסור להניח צבי בחצר או חיה אחרת לא קשור מע"ש דאז אסור לנעול הדלת בשבת.

הגה: ואם הדלת כבר סגורה מותר לנועלה במנעול.

עין משפט ז. או"ח סימן שלו פעיף א

א. כל דבר שאין מתכוין מותר ובלבד שלא יהיה פסיק רישיה^י, ע"כ גורר אדם מטה ושולחן וספסל בין גדולים^ז בין קטנים והוא שלא יתכוין לעשות חריץ.

א. ב. מותר להתיז מים על קרקע הבית^ח, כיון שאינו מתכוין להשוות גומות אלא שלא יעלה אבק.

דף עה:

עין משפט א.ב.ג. או"ח סימן שכא פעיף ה

ה. אסור למלוח בשר מבושל או ביצה מבושלת כדי להניחה^ט.

עין משפט ה. או"ח סימן שכח פעיף כו

כו. כח. מותר לגלות קצת מהתחבושת ומנגב פי המכה וחוזר ומגלה מקצה מהצד השני ומנגב המכה^י, אבל התחבושת עצמה לא יקנח משום שזה ממרח^כ.

ו. שבת ק"ב. והלכה כר"ש ואפי' אם היה מתכוין היה עושה איסור תורה, בלא מתכוין מותר לר"ש.

ז. וההפרש שיש בין מלאכה שאינה צריכה לגופה לפסיק רישיה דלא ניחא ליה עיין בכה"ח בסי' רע"ח אות א' מיסוד ר' אברהם החסיד בשם אביו הרמב"ם.

ז. אבל גדולים מאוד אסור דהוי פסיק רישיה ואז אסור אפי' בקרקע שיש, ב"י בשם הרוקח וגם בחבית שאסור להטותה אם כבדה אפי' על קרקע שיש אסור. כה"ח אות ד'.

זעגלה של תינוק אפי' כבדה מאוד מותר כיון שאינה עושה חריץ אלא כובשת בקרקע. שם. ח. ואפי' באינה מרוצפת, וכ"כ הב"י בשם סת"ה.

ט. משום דמליחה אב מלאכה וע"כ אם מלחם להניחם אח"כ, אסור.

י. ומותר להחזירה שאינו מסירה בבת אחת, כה"ח אות קנ"ט מר"ז.

כ. וחייב משום ממחק.

עין משפט זז.

א"ח סימן שב סעיף ב

ב. הלוקט ומוציא העיגולים שעל גבי בגדים כגון שבכלי צמר הנשארים בהם מן האריגה חייב משום מכה בפטיש^ל, והוא שמקפיד עליהם שלא יהיו שם^מ, אבל אם הסיר אותם כדרך מתעסק פטור אבל אסור.

עין משפט טז.

א"ח סימן שמ סעיף ג

ג. ד. המוחק דיו או שעוה אם יש במקומו כדי לכתוב ב' אותיות^ז חייב. הגה: אסור לשבור עוגה^ס שכתוב עליה כמין אותיות^ע, אע"פ שאינו מכוין

ל. והגם שנשארו עוד הרבה שלא ליקטם, משב"ז אות ב'. וכל גמר מלאכה נקראת מכה בפטיש, ט"ז ס"ק א'.

מ. משמע מדברי הטור דאם הסירם אפי' כמתעסק אם מקפיד עליהם חייב, ולפ"ז אינו פטור אלא עד שיסרם בלא כוונה וגם אינו מקפיד שלא ללבשם כך. וכך פי' הב"י דברי הרמב"ם. כה"ח אות ט"ז.

מה שעושים החייטים לתפור תפירה גסה ואח"כ תופרין תפירה דקה ומוציאין אח"כ הגסה, אם שכח להוציא הגסה המוציאה בשבת יש להסתפק בזה אם חייב ויש להחמיר, כה"ח אות י"ח.

נ. והיינו שהיתה מחשבתו לכתוב במקומו, ב"י בשם הרא"ש אבל בלי שחשב כך אפי' יש במקומו לכתוב ב' אותיות פטור.

ו. והמוחק ע"מ לכתוב דחייב א"צ שיחשוב לכתוב דוקא בשבת עצמו אלא אפי' דעתו לכתוב שם אחר השבת, משב"ז אות א'.

והמוחק שעוה דחייב כיון שדרכו היה למרוח על הלוח שעוה וכותב בעט ברזל על השעוה וכשרוצה למחוק מוחק האותיות שכתב. ועיין בכה"ח אות כ"ב בנפלה שעוה על הכתב איך לנהוג בשבת.

ז. המוחק ע"מ לכתוב אות אחת כדי להגיה בזה הס"ת חייב, וכן המוחק כדי לכתוב אות אחת כדי להשלים הספר חייב. כה"ח אות כ"ז.

ח. היינו איסור דרבנן דאין כאן מוחק ע"מ לכתוב, וע"כ בתינוק אין לחוש דקטן אוכל נבילות ואין ב"ד מצווין להפרישו, ב"י בשם המרדכי, והיינו שלא במאכילו בידים.

ט. ספרים שכתוב בהם בעובי הספר אסור לפותחן ולסוגרן בשבת, מ"א ס"ק ו'. אבל להט"ז בס"ק ב' כתב דאין בזה אפי' איסור דרבנן ודלא כהלבוש והמ"א. ולכתחלה יש לזהר, כה"ח אות ל'. אבל טוב לשבור העוגה שיש עליה כתב בשמאלו. כה"ח אות מ"ד, וכן לפתוח ספרים שיש עליהם כתב בעוביים יעשה בשמאל.

י. ה"ה צורות, מ"א ס"ק ו'. וכל זה אם הכתיבה או הצורה היא מדבר אחר, אבל אם זה מגוף העוגה מותר, כה"ח אות ל"א.

אסור לשבור קליפת ביצה מבושלת שכתוב בה אותיות. שם אות ל"ד.

יא. וכן תמונות או דברים העשויים פרקים אסור לחברם יחד וכ"ש כשיש בהם אותיות, שם.

הרושם רשמים וצורות בכותל או בשער כדרך שהציירים עושים הרי זה חייב משום כותב וכן המוחק.

רק לאוכלה הוי מוחק.

המשרטט כדי לכתוב שתי אותיות תחת אותו שירטוט חייב, רמב"ם פ' י"א הלכה י"ז.
והכותב על עלי ירקות ועל דבר שאינו עומד פטור, אבל הכותב על בשרו חייב מפני
שהוא עור, ואע"פ שחמימות בשרו מעבירה הכתב.
החוקק בבשרו כתובת קעקע חייב.
כתב האות אלף עם ק"ו למעלה פטור.
כתב בשמאלו או איטר יד שכתב בימינו פטור ועיין עוד בכה"ח אות ל"ז.
והחייב לחבירו או חבירו חייב לו ורוצה למחוק חוב זה אפי' שלא ע"מ לכתוב חייב,
כה"ח אות ל"ח.